Frumuseţea creştinismului derivă uneori şi din intensitatea paradoxurilor cu care operează. Sărbătoarea de astăzi, închinată Sfinţilor Petru şi Pavel reprezintă cel mai bun exemplu că ”logica” divină este diferită de judecata umană şi că ” iubirea lui Dumnezeu faţă de cel mai mare păcătos este mai mare decât iubirea celui mai mare sfânt faţă de Dumnezeu.” (Pr. Arsenie Boca)

Primul s-a lepădat de Hristos de trei ori. Deşi fusese martor la toate minunile Sale, îi jurase credinţă, ba chiar scosese sabia pentru El, Petru îşi abandonează Învăţătorul imediat cum simte că situaţia nu i-ar fi tocmai favorabilă.

Conform unei tradiţii, Petru l-ar fi văzut ultima dată pe Iisus, în momentul în care voia să fugă din Roma, într-o nouă încercare de a se salva. Faţă în faţă cu Cel Căruia îi făgăduise fidelitate Petru îi pune lui Hristos celebra întrebare: "Quo vadis, Domine?" ("Unde mergi, Doamne?"), primind răspunsul: "Vado Romam venio iterum crucifigi" ("Am venit la Roma, pentru a mă crucifica din nou"). Ruşinat, Petru se întoarce la Roma, primind martiriul, prin crucificare, cu capul în jos, devenind ”deţinătorul cheilor raiului”.

Cel de-al doilea, Sf Pavel a fost iniţial, unul dintre cei mai mari persecutori ai creştinilor. Datoria sa era să-i identifice, să-i judece şi să-i execute, pe cei care propovăduiau creştinismul, Sf. Ştefan, fiind primul care i-a căzut victimă.

Pregătindu-se pentru o nouă prigoana, Pavel traieşte pe drumul spre Damasc, celebrul episod al orbirii, moment ce-i produce aproape instantaneu convertirea, în urma blândului reproş: „Saule, Saule, de ce mă prigonești?" (Fap 9,3-9). De atunci Pavel nu s-a mai îndoit niciodată, până la moartea prin decapitare, devenind din cel mai înfocat asupritor, ”apostolul neamurilor”, cel mai neobosit propovăduitor al Evangheliei.

Amândoi, atât Sf Petru cât şi Sf Pavel au murit în aceeaşi zi, 29 iunie, confirmând că ”Fiecare sfânt are un trecut şi fiecare păcătos are un viitor.” (Oscar Wilde).

George Grigoriu